משום נדר אני מוציאך. בההוא אסרו רבנן להחזיר ואי לא אמר מותר להחזיר: **קסבר.** רב נחמן: **טעמא.** דמתני' משום קלקולא שלא יקלקלנה על בעלה לאחר שתנשא לאחר ויאמר אילו הייתי יודע שהדברים בדאין או שהנדר יש לו הפרה אפילו היו נותנין לי מאה מנה לא הייתי מגרשיך וכן אמרתי בשעת גירושין שמפני כך אני מוציאך וכשגרשתיך היה בדעתי להחזירך אם ימצאו דברים בדאים ומצאו גט בטל וביניה מן השני ממזרין לפיכך אומרים לו קודם גירושין הוי יודע שלא תחזירנה עולמית ושוב אינו נאמן לומר כן שכיון שידע שאסור לו להחזירה אפילו לא תנשא לאחר ולא חש להמתין ולבדוק אחר הדברים גילה בדעתו שלא היתה חביבה עליו: **ואי לא לא מצי מקלקל לה.** שהרי לא אמר שמוציאה משום שם רע וכיון דלא מצי לקלקלה משניסת לא אסרו לו להחזירה עד שלא ניסת: **ולריך שיאמר כו'.** תקנו חכמים למוציאה שיאמר לה כן ומיהו בין אמר בין לא אמר לא יחזיר: **קסבר טעמא.** דלא יחזיר משום קנס הוא שלא יהו בנות ישראל כו': **ונמצאו דברים בדאין.** שלא שם רע וה"ה לענין נדר דהומר: **אומרים לו.** קודם גירושין וכיון דלא חש וגרשה תו לא מצי לקלקלה דגלי דעתיה דלא חביבה עליו כולי האי: **מ"ט דרבי יהודה.** דאמר נדר שהודר ברבים אין לו הפרה: **ולא הכוס.** בגבעונים כתיב: **נשבעו להם.** לאתשולי אשבועתייהו אי לאו משום דאין לו הפרה: **ורבנן.** דאמרי דיש לו הפרה: **הכס.** לאו משום דאין לו הפרה הוא דאפילו הפרה לא צריך דמי חיילה שבועה עלייהו כלל הלא בטעות היתה: **משום קדושת השם.** שלא יאמרו העובדי כוכבים עברו על שבועתן: **ימים שנים רבים ג'.** גבי זבח דרשינן הכי בשילהי נדה: **עדה.** עשרה דכתיב גבי מרגלים (במדבר יד) לעדה הרעה יצאו יהושע וכלב: **אדם רולה שתתבטל.** כלומר אינו מקפיד בכך הלכך צריך חקירת חכם מצי לקלקלה: **מאי הנא.** לעיל מיניה בנדרים שנדר הוא: **דקתני מעשה.** הלא אין אנו עסוקין אלא בנדרים שנדרה היא: **אבל נדר הוא.** שיגרשנה: **יחזיר.** אם ירצה לליכא למיחש לקלקולא: מאי

משום נדר אני מוציאך קסבר טעמא מאי משום קלקולא אי אמר לה הכי מצי מקלקל לה ואי לא לא מצי מקלקל לה איכא דאמרי אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן צריך שיאמר לה הוי יודעת שמשום שם רע אני מוציאך ומשום נדר אני מוציאך קסבר טעמא מאי כדי שלא יהו בנות ישראל פרוצות בעריות ובנדרים הלכך צריך למימר לה הכי תניא כלישנא קמא ותניא כלישנא בתרא תניא כלישנא קמא א"ר מאיר [6]מפני מה אמרו המוציא את אשתו משום שם רע לא יחזיר ומשום נדר לא יחזיר שמא תלך ותנשא לאחר ונמצאו דברים בדאין ויאמר אילו הייתי יודע שכן הוא אפי' אם היו נותנים לי מאה מנה לא הייתי מגרשה ונמצא גט בטל ובניה ממזרין לפיכך אומרים לו הוי יודע שהמוציא את אשתו משום שם רע לא יחזיר ומשום נדר לא יחזיר תניא כלישנא בתרא [5]אמר רבי אלעזר ברבי יוסי מפני מה אמרו המוציא את אשתו משום שם רע לא יחזיר ומשום נדר לא יחזיר שלא יהו בנות ישראל פרוצות בעריות ובנדרים לפיכך [4]אומרים לו אמור לה הוי יודעת שמשום שם רע אני מוציאך ומשום נדר אני מוציאך: רבי יהודה אומר כל נדר שידעו בו רבים לא יחזיר ושלא ידעו בו רבים יחזיר: [3]אמר רבי יהושע בן לוי מ"ט דר' יהודה דכתיב [2]ולא הכום בני ישראל כי נשבעו להם נשיאי העדה ורבנן התם מי חלה שבועה עילוייהו כלל כיון דאמרו להו מארץ רחוקה באנו ולא באו לא חיילה שבועה עילוייהו כלל והאי דלא קטלינהו משום קדושת השם [7]וכמה רבים רב נחמן אמר ב' ג' ר' יצחק אמר עשרה רב נחמן אמר ג' ימים ב' רבים ג' רבי יצחק אמר עשרה דכתיב עדה: רבי מאיר אומר כל נדר שצריך וכו': תניא רבי אלעזר אומר לא אסרו צריך אלא מפני שאינו צריך במאי קמיפלגי [8]ר"מ סבר אדם רוצה שתתבזה אשתו בב"ד ור"א סבר [9]אין אדם רוצה שתתבזה אשתו בב"ד: א"ר יוסי בר' יהודה מעשה בצידן וכו': מאי תנא דקתני מעשה חסורי מיחסרא והכי קתני בד"א כשנדרה היא אבל נדר איהו יחזיר ואמר רבי יוסי ברבי יהודה מעשה נמי בצידן באחד שאמר לאשתו קונם אם איני מגרשיך וגירשה והתירו לו חכמים שיחזירנה מפני תיקון העולם מאי

אי אמר לה הכי מצי מקלקל לה. נראה דמשמע זו אינה כי אם לענין בעלמא ולא שיהיה ממש גט בטל וביניה ממזרים[א] דהא לא אמר ע"מ[ב] דאע"ג דבכמה דוכתי מהני גילוי דעת כמו שטר מברחת דהאשה שנפלו (כתובות דף עט.) וזבין ולא איטריכו ליה זוזי דפרק אלמנה ניזונת (שם דף נז.) הכא ליכא למימר הכי [ג]מדבעי לר"מ תנאי כפול [ד]לכך נראה דלא אתי אלא לגרוע בעלמא שיוליא עליה לענין [ה]כדי להחזירה אע"ג דבכך נישאת לאחר שריא ליה דזנות דשוגג הוא[ו] לכך אמרו חכמים דלא יחזיר דהשתא שוב לא יוליא לענין [ז]ורש"י פי' דאפילו יאמר אילו הייתי יודע כו' אינו נאמן דכיון דידע שאסור להחזירה ולא חש להמתין ולבדוק אחר הדברים גילה בדעתו שלא היתה [ח]חביבה עליו ולר"מ דבעי תנאי כפול כי לא כפליה למילתיה אפילו לענין ליכא והא דקאמר ר"מ כל נדר שצריך חקירת חכם לא יחזיר היינו בדכפליה למילתיה[ט] ולא כפליה לתנאיה דאי כפליה לתנאיה[י] אין מועיל מה שלא יחזיר דלעולם איכא קלקולא: **שלא** יהו בנות ישראל **פרוצות בו'.** [יא]הני תרי ליתני דרב יוסף אליבא דת"ק פליגי דליתנא קמא סבר כיון דקתני במתניתין נמי משום שם רע והתם[יב] אין שייך פריצות דמה לה לעשות אם מוציאין ש"ר עליה אלא טעמא משום קלקולא הוא וליתנא בתרא סבר דבמוליא[יג] ש"ר לא מצי מקלקל לה דכיון דמשום ש"ר מגרשה דעתו בכל עניין לגרשה אפי' יהא בטל[יג] וכן בנדרים דמסתברא דחד טעמא הוי בתרוייהו והשתא אתי שפיר דמייתי תניא כליתנא קמא מדר"מ אמ"ק דלא מייתי אלא דשייך במוליא[יד] ש"ר משום קלקולא והוא הדין לת"ק ול"מ לליתנא בתרא דרב יוסף דטעמא משום פריצותא מנא לן דפליגי רבנן עליה דר' יהודה וסברי דנדר שהודר ברבים יש לו הפרה דקאמר ורבנן מי חיילא כו' וי"ל דהך סוגיא אתיא כליתנא קמא דטעמייהו משום קלקול א"נ הא דקאמר ורבנן היינו ר"מ ור"א דאמרי לא אסרו לריך כו' דקסברי טעמא משום קלקולא ואפילו בהודר ברבים קאמר דלא אסרו אלא מפני שאינו צריך דאי ברבים אסור לא ידעו בו רבים ולא פריצותא הו"ל למיסר לא ידעו בו רבים אטו מפני דידעו בו רבים ולא מפני שאין לריך:

ביון דאמרו מארץ רחוקה וכו'. וא"ת בלא"ה מי חיילא שבועה והא הוי נשבע לבטל את המצוה דכתיב (דברים כ) לא תחיה כל נשמה ואע"ג דאמרי' בירושלמי דשביעית פרק שני (ה"ח) אמר רבי שמואל בר נחמני שלא יהושע לארץ ישראל עד שלא יכנסו לארץ מי שהוא רוצה לפנות יפנה להשליש ישלים לעשות מלחמה יעשה מלחמה גרגשי פינה והלך לאפריקא גבעונים השלימו שנא' (יהושע י) וכי השלימו יושבי גבעון את ישראל שלשים ואחד מלכים עשו מלחמה ונפלו היינו קודם שעברו את הירדן כדקאמר עד שלא יכנסו לארץ אבל משנכנסו משמע שלא היו יכולין להשליש ולכך הוצרכו להעריס ולומר מארץ רחוקה באנו וי"ל דעל כרחך בתין רוצים להשליש כתיב לא תחיה כל נשמה כדמוכחי קראי (דברים כ) וקראת אליה לשלום וגו' ואם לא תשליש עמך וגו' רק מערי העמים וגו' לא תחיה כל נשמה וא"ת מ"ט דרבי יהודה הא ולאלי שבועה בטעות הוא ועוד לר' יהודה איך הניחוס בארץ הכתיב (שמות כג) לא ישבו בארצך וגו' והוה ליה נשבע לבטל את המצוה וע"כ משום חילול השם הוא כדאמרי רבנן וי"ל דקסבר ר' יהודה דאי איתא לו הפרה לא היה בדבר חילול השם[יד] וא"ת בלא חילול השם נמי אין יכולין להורגן כיון דבתין להתגייר כדאמרינן לעיל (דף מה.) לא ישבו בארצך פן יחטיאו אותך לי יכול בעובד כוכבים שקיבל עליו שלא לעבוד עבודת כוכבים[טו] כו' ואמרינן נמי בפרק אלו נאמרין (סוטה דף לה:) [טו]וכתבו להן מלמטה למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות[יד] וגו' הא למדת שאם חוזרין בתשובה שמקבלין אותן וההוא קרא בז' אומות כתיב וי"ל דאי לאו חילול השם נהי שלא היו יכולין להרגן היו יכולין לגרשן מעריסה ועוד דבאותה שעה לא באו להתגייר כי אם אחרי כן: **רב** נחמן בר יצחק **אמר שלשה.** נראה דעל דעת רבים לא בעי אלא שנים דבפרק שבועת הדיינין (שבועות דף לט.) כשאמר להם משה לישראל הוו יודעים שלא על דעתכם אני מדבר

(ה"ח) אמר רבי שמואל בר נחמני שלא יהושע לארץ ישראל עד שלא יכנסו לארץ מי שהוא רוצה לפנות יפנה להשליש ישלים לעשות מלחמה יעשה מלחמה גרגשי פינה והלך לאפריקא גבעונים השלימו שנא' (יהושע י) וכי השלימו יושבי גבעון את ישראל שלשים ואחד מלכים עשו מלחמה ונפלו היינו קודם שעברו את הירדן כדקאמר עד שלא יכנסו לארץ אבל משנכנסו משמע שלא היו יכולין להשליש ולכך הוצרכו להעריס ולומר מארץ רחוקה באנו וי"ל דעל כרחך בתין רוצים להשליש כתיב לא תחיה כל נשמה וא"ת מ"ט דרבי יהודה הא ולאלי שבועה בטעות הוא ועוד לר' יהודה איך הניחוס בארץ הכתיב (שמות כג) לא ישבו בארצך וגו' והוה ליה נשבע לבטל את המצוה וע"כ משום חילול השם הוא כדאמרי רבנן וי"ל דקסבר ר' יהודה דאי איתא לו הפרה לא היה בדבר חילול השם[יד] וא"ת בלא חילול השם נמי אין יכולין להורגן כיון דבתין להתגייר כדאמרינן לעיל (דף מה.) לא ישבו בארצך פן יחטיאו אותך לי יכול בעובד כוכבים שקיבל עליו שלא לעבוד עבודת כוכבים[טו] כו' ואמרינן נמי בפרק אלו נאמרין (סוטה דף לה:) [טו]וכתבו להן מלמטה למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות[יד] וגו' הא למדת שאם חוזרין בתשובה שמקבלין אותן וההוא קרא בז' אומות כתיב וי"ל דאי לאו חילול השם נהי שלא היו יכולין להרגן היו יכולין לגרשן מעריסה ועוד דבאותה שעה לא באו להתגייר כי אם אחרי כן: **רב** נחמן בר יצחק **אמר שלשה.** נראה דעל דעת רבים לא בעי אלא שנים דבפרק שבועת הדיינין (שבועות דף לט.) כשאמר להם משה לישראל הוו יודעים שלא על דעתכם אני מדבר

מוספות תוספות

א. והא דתניא בברייתא גט בטל ובניה ממזרים לפי דבריו קאמר כלומר שהוא יוציא עליה לעז שהגט בטל וכו'. רשב"ם. ב. אם אמת יהא גט ואם לאו לא יהא גט, אלא מילתא בעלמא הוא דאמר משום שם רע אני מוציאך. תוס' הרא"ש. ג. דחשיב כמו תנאי מה שגילה בדעתו שאינו מגרשה אלא משום שם רע. תוס' הרא"ש. ד. דהא אמרי' לקמן (ע"ב) מאן חכמים ר"מ דאמר בעינן תנאי כפול, והכא במאי עסקינן בדלא כפלי' לתנאי', ואי משום גילוי הדעת קא אתית לה לא שייך ביה תנאי כפול. רשב"ם. ה. לומר שבדעתו היה לתנאי גמור. רשב"ם. ו. כשסבורה שהיא מגורשת גמורה. רשב"ם. ז. שאינו מצוי לקלקלה אלא כל זמן שהוא חושב שתחזור לו. רשב"ם. ח. דלפירושו שרוצה לומר דגט בטל ממש וחשיב לי' תנאי גמור צריכין אנו לומר דגילוי דעתו דהוי דברים שבלב מבטל התנאי, ולפי פירושנו ניחא דליכא אלא לעז בעלמא וכיון שידע שאינו יכול להחזירה לא יוציא לעז. תוס' הרא"ש. ט. וכגון דאמר לה הוי יודעת שמשום שם רע אני מוציאך, שאלו לא היה הנדר ושם רע לא הייתי מוציאך, וטעמא משום דר"מ לית לי' מכלל לאו אתה שומע הן, וכל שלא כפל דבריו לא שמעינן ממאי דקאמר לה משום נדר הרי אני מוציאך שאילו לא היה הנדר נדר לא הייתי מוציאך, ואפי' לעז ליכא. רשב"ם. י. כגון דאמר לה ע"מ שהנדר נדר ואם לא היה הנדר נדר לא יהא גט. רשב"ם. יא. תו[ס]מה, במאי פליגי הני תרי לישני, ע"כ תרוייהו איתנהו, דהא ר"מ ור' יהודה פליגי במתני', מר אית לי' משום קלקולא ומר אית לי' משום פריצותא, וא"כ מאי תניא כלישנא קמא וכלישנא בתרא, תרוייהו תנני. ומפרש רבנו יצחק. שיט"ק. יב. דאם יצאו הדברים בדאין. רשב"ם. יג. [ד]מ"מ גנאי הוא לו שיצא עליה שם רע. תוס' הרא"ש. אלא ודאי פריצותא שיו[כא ב'], שהרי פשעה במה שלא הרחיקה מן הכיעור. שיט"ק. יד. וטעמא דמהתם משמע שהגבעונים נתיראו שמא למחר כשיודע להן שרמו אותן והרגום ולפכך שאלום אי זו שבועה יש שאין לה התר ואמר להם שבועה שידעו בו רבים ולפיכך אם יהרגום עתה אע"פ שלא חלה השבועה יש חילול בדבר שהם חשבו שאין לה התר לעולם בשום ענין כמו שאמר להם ואינן יודעים דמשום שהטעום לא חלה השבועה. רשב"ם. טו. הכתוב מדבר. תוס' הרא"ש. ת"ל פן יחטיאו אותך לי. רשב"ם.

טז. ששה שבטים עלו להר גרזים, ר"ש אומר אף ע"ג סיד כתובה. רשב"ם. יז. ככל תועבותם. מי' הר"ן.

תורה אור השלם

1. וְלֹא הִכּוּם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי נִשְׁבְּעוּ לָהֶם נְשִׂיאֵי הָעֵדָה בַּיְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּלֹּנוּ כָּל הָעֵדָה עַל הַנְּשִׂיאִים: יהושע ט יח

מוספי תוספות

א. והא דתניא בברייתא גט בטל ובניה ממזרים לפי דבריו קאמר כלומר שהוא יוציא עליה לעז שהגט בטל וכו'. רשב"ם. ב. אם אמת יהא גט ואם לאו לא יהא גט, אלא מילתא בעלמא הוא דאמר משום שם רע אני מוציאך. תוס' הרא"ש. ג. דחשיב כמו תנאי מה שגילה בדעתו שאינו מגרשה אלא משום שם רע. תוס' הרא"ש. ד. דהא אמרי' לקמן (ע"ב) מאן חכמים ר"מ דאמר בעינן תנאי כפול, והכא במאי עסקינן בדלא כפלי' לתנאי', ואי משום גילוי הדעת קא אתית לה לא שייך ביה תנאי כפול. רשב"ם. ה. לומר שבדעתו היה לתנאי גמור. רשב"ם. ו. כשסבורה שהיא מגורשת גמורה. רשב"ם. ז. שאינו מצוי לקלקלה אלא כל זמן שהוא חושב שתחזור לו. רשב"ם. ח. דלפירושו שרוצה לומר דגט בטל ממש וחשיב לי' תנאי גמור צריכין אנו לומר דגילוי דעתו דהוי דברים שבלב מבטל התנאי, ולפי פירושנו ניחא דליכא אלא לעז בעלמא וכיון שידע שאינו יכול להחזירה לא יוציא לעז. תוס' הרא"ש. ט. וכגון דאמר לה הוי יודעת שמשום שם רע אני מוציאך, שאלו לא היה הנדר ושם רע לא הייתי מוציאך, וטעמא משום דר"מ לית לי' מכלל לאו אתה שומע הן, וכל שלא כפל דבריו לא שמעינן ממאי דקאמר לה משום נדר הרי אני מוציאך שאילו לא היה הנדר נדר לא הייתי מוציאך, ואפי' לעז ליכא. רשב"ם. י. כגון דאמר לה ע"מ שהנדר נדר ואם לא היה הנדר נדר לא יהא גט. רשב"ם. יא. תו[ס]מה, במאי פליגי הני תרי לישני, ע"כ תרוייהו איתנהו, דהא ר"מ ור' יהודה פליגי במתני', מר אית לי' משום קלקולא ומר אית לי' משום פריצותא, וא"כ מאי תניא כלישנא קמא וכלישנא בתרא, תרוייהו תנני. ומפרש רבנו יצחק. שיט"ק. יב. דאם יצאו הדברים בדאין. רשב"ם. יג. [ד]מ"מ גנאי הוא לו שיצא עליה שם רע. תוס' הרא"ש. אלא ודאי פריצותא שיו[כא ב'], שהרי פשעה במה שלא הרחיקה מן הכיעור. שיט"ק. יד. וטעמא דמהתם משמע שהגבעונים נתיראו

עין משפט נר מצוה

קמח א מיי' פ"י מהל' גירושין הלכה יב סמג עשין מח: ב טוש"ע י"ד סי' רכח סעיף כא:

פסקי רי"ד

שאמר לה משום ש"ר אני מוציאך משום נדר אני מוציאך קסבר טעמא מאי משום קלקולא אם אמר לה הכי מצי מקלקל לה ואי לא לא מצי מקלקל לה איכא דאמרי אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן צריך שיאמר לה הוי יודעת שמשום שם רע אני מוציאך ומשום נדר אני מוציאך קסבר טעמא מאי כדי שלא יהו בנות ישראל פרוצות בעריות ובנדרים הלכך צריך למימר לה הכי תניא כלישנא קמא ותניא כלישנא בתרא תניא כלישנא קמא א"ר מאיר מפני מה אמרו המוציא את אשתו משום שם רע לא יחזיר ומשום נדר לא יחזיר שמא תלך ותנשא לאחר ונמצאו דברים בדאין ויאמר אילו הייתי יודע שכן הוא אפי' אם היו נותנים לי מאה מנה לא הייתי מגרשה ונמצא גט בטל ובניה ממזרין לפיכך אומרים לו הוי יודע שהמוציא את אשתו משום שם רע לא יחזיר ומשום נדר לא יחזיר תניא כלישנא בתרא אמר רבי יוסי מפני מה אמרו המוציא את אשתו משום שם רע לא יחזיר ומשום נדר לא יחזיר שלא יהו בנות ישראל פרוצות בעריות ובנדרים לפיכך אומרים לו אמור לה הוי יודעת שמשום שם רע אני מוציאך ומשום נדר אני מוציאך: רבי יהודה אומר כל נדר שידעו בו רבים לא יחזיר ושלא ידעו בו רבים יחזיר: אמר רבי יהושע בן לוי מ"ט דר' יהודה דכתיב ולא הכום בני ישראל כי נשבעו להם נשיאי העדה ורבנן התם מי חלה שבועה עילוייהו כלל כיון דאמרו להו מארץ רחוקה באנו ולא באו לא חיילה שבועה עילוייהו כלל והאי דלא קטלינהו משום קדושת השם וכמה רבים רב נחמן אמר ב' ג' ר' יצחק אמר עשרה רב נחמן אמר ג' ימים ב' רבים ג' רבי יצחק אמר עשרה דכתיב עדה: רבי מאיר אומר כל נדר שצריך וכו': תניא רבי אלעזר אומר לא אסרו צריך אלא מפני שאינו צריך במאי קמיפלגי ר"מ סבר אדם רוצה שתתבזה אשתו בב"ד ור"א סבר אין אדם רוצה שתתבזה אשתו בב"ד: א"ר יוסי בר' יהודה מעשה בצידן וכו': מאי תנא דקתני מעשה חסורי מיחסרא והכי קתני בד"א כשנדרה היא אבל נדר איהו יחזיר ואמר רבי יוסי ברבי יהודה מעשה נמי בצידן באחד שאמר לאשתו קונם אם איני מגרשיך וגירשה והתירו לו חכמים שיחזירנה מפני תיקון העולם מאי

אבל הכא דמעיקרא מכי יהביה ניהליה גלי אדעתיה דע"מ כן יהביה ניהליה משום ש"ר או משום נדר אפילו אביי מודה דמילתא הוי ומצי למיטען דלמא חייש לקלקולא דרבנן דרבנן דחיישי לקלקולא משום דסברי אע"פ שהגט נתן בסתם בתר גילוי דעתו אזלי' אך שוה מחשבת לבו כתנאי גמור שמתנה בפיו ור' יהודה לא חייש לקלקולא דקסבר כיון שהגט ניתן לה בסתם ולא פירש לה שאם ימצא הלעז שקר שלא יהא גט הרי הוא גט גמור ואע"פ שהיה הלעז שקר ואינו יכול לומר שלא גמרתי בלבי ליתן אלא ע"ד שהיה הלעז אמת שדברים שבלב אין דברים והיה לו לפרש בפיו וכיון שלא פירש בפיו לצמיתות נתנו לה בלי שום תנאי ומחשבת לבו לא חשיבא תנאי. א"ד אמר רב יוסף אמר רב נחמן וצריך שיאמר לה משום נדר אני מוציאך משום ש"ר אני מוציאך קסבר טעמא מאי לא יחזיר משום קנסא שלא יהו בנות ישראל פרוצות בעריות ובנדרים והילכך צ"ל לה כי האי לישנא כדי שתתסרנה כל הנשים תניא כלישנא קמא תניא כלישנא בתרא תניא כלישנא קמא א"ר מאיר מפני מה אמרו המוציא את אשתו משום ש"ר לא יחזיר משום נדר לא יחזיר שמא תלך ותנשא לאחר ונמצאו דברים בדאים ויאמר אילו הייתי יודע שכך אפילו היו נותנים לי מאה מנה לא הייתי מגרשה. תניא כלישנא בתרא א"ר אלעזר בר יוסי מפני מה אמרו המוציא אשתו משום ש"ר לא יחזיר משום נדר לא יחזיר שלא יהיו בנות ישראל פרוצות בעריות ובנדרים לפיכך אומר לה הוי יודעת שמשום ש"ר אני מוציאך ר' יהודה אומר כל נדר שידעו בו רבים לא יחזיר פי' ר' יהודה לא חייש לקלקולא כדאמרן וקסבר טעמא משום קנסא הוא הלכך אם נדרה ברבים שהוא נדר חמור שאין לו הפרה קנסי' לה אבל אם לא ידעו בו רבים שיש לו הפרה לא קנסי' לה אמר ריב"ל מ"ט דר' יהודה דאמר נדר שהודר ברבים אין לו הפרה דכתיב (בגבעונים כתיב) ולא הכום בני ישראל כי נשבעו להם נשיאי העדה וגו' והוה להו לאתשולי אשבועתייהו אי לא משום שנדרו ברבים ורבנן התם מי חיילא שבועה עלייהו כלל ולאו משום דאין לו הפרה הוא דאפילו הפרה לא צריך דלא חיילא שבועה עלייהו כלל דהלא בטעות היתה (הכא) כיון דאמרו מארץ רחוקה באנו ולא באו מארץ רחוקה לא חלה שבועה עלייהו כלל והאי דלא קטלינהו משום קידוש השם שלא יאמרו הגוים עברו על שבועתם; וכמה רבים רב נחמן אמר ג' ר' יצחק אומר ר' רב נחמן אמר ג' ימים שנים רבים ג' ר' יצחק אמר עשרה דכתיב עדה. ר' מאיר אומר כל נדר שצריך חקירת חכם לא יחזיר ושאינו צריך חקירת חכם יחזיר. פי' ר' מאיר סבר טעמא משום קלקולא הוא הלכך נדר שאין הבעל יכול להפר וצריך

לב ולא אמרי' שמא מחשבתו לא היתה אלא ע"ד שהלעז הוא אמת שכיון שלא גילה מחשבתו בעת הגירושין לכולי האי לא חיישינן. ואי קשה היכי אמרינן דמשום גלויי דעתא בלא תנאי מפורש מצי לבטולי גיטא והא קי"ל (לד:) כאביי דאמר גילוי דעתא בגיטא לאו מילתא היא ה"מ בדאיתי הכי מעיקרא ובתר הכי בעי לבטולי ע"י גילוי דעתא כדאמרי' לעיל (לד.) גבי גידול בר ליואי דשדר לה גיטא לדביתהו ובתר הכי אמר לשליח ברוך הטוב והמטיב וכל מה דשקלי' וטרי' התם הכי הוא דמעיקרא יהיב גיטא בדעת ברורה ובתר הכי מגלה בדעתיה דבעי לבטולי התם אמרינן דגלויי דעתא בגיטא לאו מילתא היא ולא בטיל

מ) נראה דל"ל חס דתני בברייתא ויאמר כו'.

משביע אתכם [א] וכו' ופירש שם בקונטרס [ב] דהיינו על דעת רבים ומיהו לפ"ז לא היה איתר לחרמות בזמן הזה [ג] ונראה דלא אמר משה כן אלא שלא יערימו כדמפרש התם [ג1] משום קניא דרבא וכן עתה אין עושין אלא בשביל כך [ד] וא"ת על דעת יחיד נמי לא יהא לו הפרה כיון דתלה בו נדרו וי"ל דמבטל דעתו

משום רבים ולא משום יחיד:

הנודר כאילו בנה במה. מפרש רבינו אליהו משום דאתיא בגזירה שוה דחלה כתיב הכא (דברים כג) כי תחדל לנדור וכתי' התם (ישעיה ב) חדלו לכם מן האדם וגו' כי במה נחשב הוא ודרשינן [ה] אל תיקרי במה אלא במה וברים ארבעה נדרים (נדרים כב.) יליף בהאי גזירה שוה [ה] דנקרא רשע דכתיב [ו] שם רשעים חדלו רוגז (איוב ג): **המוציא אשתו משום אילונית.** משמע הכא דאילונית בעיא גט [ז] ותימה דבריש יבמות (דף ג:) משמע דלא בעיא גט דהוו קדושי טעות דתנן וכולן שמתו או שמיאנו או שנמצאו אילונית לרותיהן מותרות [ח] ויש לומר דהכא מיירי בספק אילונית [ט] ומוציאה משום חשש אילונית תדע מדקתני סיפא נישאת לאחר והיו לה בנים ואילו ודאי אילונית אין לה רפואה [י] מדפליגי [יא] רבי יהושע ורבי עקיבא בהערל (שם דף עט:) בסריס חמה דיש לו רפואה וחולץ וחולצין לאשתו ובאילונית לא פליגי ודרשינן בפ"ק דיבמות (דף יב.) אשר תלד פרט לאילונית והא דאמר (שם דף פד:) שרה אמנו אילונית היתה אין מזכירין מעשה נסים כדאמרינן גבי חיוב בריש אלו טריפות (חולין דף מג.) והא דפליגי בהמדיר (כתובות דף עג.) בקדשה על תנאי וכנסה סתם דבעי' גט משום דאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות היינו בשאר מומין דמחיל אבל באילונית לא מחיל ועוד דמומין מסיק אדעתיה שמא לא יתקיים התנאי דשכיחי [יא] ובועל לשם קדושין אבל אילונית דלא שכיח לא מסיק לבעול לשם קדושין והא דתנן פרק אלמנה ניזונת (שם ק:) הממאנת והשניה והאילונית אין להן כתובה דמשמע אבל גיטא בעי דהכי דייק בהמדיר (שם דף עג.) גבי כנסה סתם ומנאנו כו' משום שניה נקט הכי דעל כרחך ממאנת לא בעיא גט אי נמי בהמדיר לא דייק אלא משום דתני בריש אינה מקודשת ובסיפא תנא שלא בכתובה והא דאמרינן (יבמות פא.) קטן וקטנה לא חולצין כו' קטנה שמא תמצא אילונית ולא אמרינן תתייבם ממה נפשך [יב] דאי אילונית היא הרי הן קדושי טעות ושריא לשני [יג] אומר ר"ת דהתם בדקבלה עילויה וכה"ג משני בפ' בן סורר (סנהדרין דף סט:): **אומר** לה שתיקותיך יפה מדבורך. ואם תאמר ואם היא שתקה אנן מי שתקינן דהכי פריך רב פפא בפ"פ הבא על יבמתו (יבמות דף פה.) גבי נשאת לרביעי והיו לה בנים [יד] ויש לומר דהתם נמי לא הוי [טו] אלא [טז] לענין דהא סתם גירשה ולא התנה כדפרישית הכא ופריך רב פפא דהוה לן לתקן נמי התם דלא יחזיר שלא יהא לענין כדתקין הכא ומשני אלא ודאי בנאו הכי אפילו לענין ליכא דהשתא הוא דברית ומהאי טעמא לא מצי למתבע כתובה אבל הכא אם היא שתקה אנן נמי שתקינן דליכא לענין דתקון דלא יחזיר ואי אתיא למתבע כתובה מצי אמר לה אדעתא דיהיבנא כתובה לא גירשתיך והתם דאיירי בעקרה דוקא שייך השתא הוא דברית אבל הכא דאיירי בספק אילונית לא שייך לומר השתא הוא דברית [יז] ואפילו לרבנן דלא חיישי הכא לקלקולא פריך התם שפיר אנן מי שתקינן דמודו רבנן התם [יח] דמשום דאין לה בנים גירשה שכבר נשאת לשנים ולא היו לה בנים ואם תאמר בסוף פרק קמא דנדה (דף יב:) גבי אשה שאין לה וסת פריך פשיטא דלא יחזיר ומשני לא צריכא דהדר איתקן מהו דתימא ליהדרה קמ"ל זימנין דאזלה ומינסבה כו' ואמאי לא אמרינן התם השתא הוא דברית וי"ל דהתם כיון שנתרפאת הרי היה מועיל לה סם רפואה ולהכי מצי מקלקל לה דאומר אילו הייתי יודע שיש רפואה לזו הייתי מבקש לה סם לרפואה:

ר"ל מאי קונם. הלא קונם לשון הקדש הוא שאוסר הדבר עליו בהקדש ומה אסר זה עליו: **באומר יאסרו כו'.** והכי קאמר קונם פירות עלי אם איני מגרשך: **פשיטא.** מאי איכוז לה: **במה.** בשעת איסור הבמות: **והמקיימו.** ולא נשאל עליו לחכם להתירו: **כאילו הקריב קרבן.** על הבמה וגמר עונו שלא לפי שע"י כן הוא מרגיל עצמו בנדרים. והאי כיון דקיים נדרו איקנסיה מלהחזיר קמ"ל: **אריש.** קאי דקאמר לעיל לא יחזיר ומסיק הכא מפני תיקון העולם אי משום קלקולא אי משום שלא יהו פרוצות: **אין בזו וכו'.** הכי קאמר והתירו לו חכמים שיחזירנה מפני תיקון העולם שלא נמצא כאן לאסור: **מתני' המוליא את אשתו.** בגט: **משום אילונית.** שלא הכיר בה כשכנסה ומכל מקום לריכה גט דאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות ובעל לשם קדושין: **ר' יהודה אומר לא יחזיר.** שמא תגשא ותלד ויאמר אילו הייתי יודע שכן אפילו נותנין לי ק' מנה לא הייתי מגרשיך ולדעת כן גרשתיך שאם יבאו לך סימנים שאחזירך ואם ידעתי שלא תשובי אלי ואת רואה לויה לילד לא גרשתיך לפיכך אומרים לו קודם גירושין הוי יודע שהמוליא את אשתו משום אילונית לא יחזירנה עולמית: **וחכמים אומרים יחזיר.** דלא חיישינן לקלקולא: **והיא תובעת כתובתה.** מן הראשון שהוציאה בלא כתובה משום מקח טעות ועכשיו נודע שלא הטעתו: **שהיקותיך יפה לך.** שיאמר אילו ידעתי בסופי ליתן לך כתובה לא גירשתיך: **גמ' מכלל דרבי יהודה חייש לקלקולא.** שמדבריו למדנו שאם ירצה לומר על מנת אילונית גירשתיך היה מקלקלה: **לא היפוך.** ור' יהודה ודאי חייש לקלקולא וגבי נדר היינו טעמא דלא חיישי דקסבר ליכא קלקולא. דבנדר הצריך חקירת חכם סבר לה כר' אלעזר דאין אדם רוצה שתתבזה אשתו בב"ד ואינו מוחל לו מצי למימר אילו הייתי יודע שאני מוחל לו ולא מיתבעינא כו' ומאי לא אמרינן דאי הוה יודע כו' ובשאינו לריך סבר לה כרבי מאיר דאמר אין הבעל טועה בנדר שבידו להפר ואינו יכול לומר לאחר זמן אילו הייתי יודע שאני יכול להפר לא גירשתיך: **מאן חכמים.** דאמרי הכא יחזיר: **רבי מאיר היא.** דאמר במסכת קידושין (דף סא.) כל תנאי שאינו כפול כתנאי בני גד ובני ראובן אם יעברו אם לא יעברו אינו תנאי: **והכא בדלא כפליה.** שלא אמר בשעת גירושין אלא הוי יודעת שמשום אילונית אני מוציאך ולא אמר לה ואם אי את אילונית לא יהא בט בהא אילונית אינה יכולה לומר אם אי אילונית היא אין לה רפואה. מוס' הלא"ש. יח. דמוכחא מילתא. מוס' הלא"ש.

גמ' באומר יאסרו כל פירות. עי' לעיל דף לה ע"א תוד"ה ונודלת:

מוסף רש"י

כאילו בנה במה. בשעת איסור הבמות, דמוטא הוא דכתיב (דברים כג) וכי תחדל לנדור וגו' הא לא תחדל יהיה כך חטא (יבמות קט:) אי: כאילו בנה במה לעבודת כוכבים (נדרים כב.). **כאילו הקריב עליה קרבן.** שעבר עליו שתי עבירות אלא יקר אצל חכם ויתירנו, כדי שלא יהא רגיל בכך (יבמות קט:). **המוציא את אשתו משום שם רע.** ראה לעיל מה ע"ב.

מוסף תוספות

א. אלא על דעת המקום ועל דעתי. מוס' הלא"ש. ב. שעושין על דעת המקום ועל דעת הקהל. מוס' הלא"ש. ג. גבי שבועת ב"ד. מוס' הלא"ש. ד. אלא נראה ודאי דפחות מג' לא מקרי רבים כי הכא. מוס' הלא"ש. ה. דחדלה חדלה. מוס' הלא"ש. ו. הכא כי תחדל לנדור, וכתיב. מוס' הלא"ש. ז. מדר"י דאמר לא יחזיר משום דאפשר ליה לקלקל לה ואם איתא דבלא גט קאמר ונצאת שאינה אילונית לאו איהו מקלקל לה. ריטב"א. ח. דאי בעיא היתה צרתה חולצת ולא מיתיבמת וכו'. מוס' יבמות דף ג: ד"ה אי ממגלו. ט. שלא היה להם כח לברר אם הם סימנין גמורים אם לאו. מוס' כתובות עב: ד"ה על מנת. [פי' אחר:] בשנולדו בה קצת סימני אילונית. רמב"ן. י. דלעולם לא יהיו לה בנים. מוס' כתובות עב: ד"ה על מנת. יא. ובדעתו אפי' יהיו בה מומין. מוס' יבמות ג: ד"ה ו. יב. דאם אינה אילונית שפיר מייבם. מוס' יבמות ג: ד"ה ו. יג. דלא היתה אשת אחיו. שם. יד. מהו דליתבעה לשלישי, אמרי' לה שתיקותיך יפה מדבורך, ואקשי' ואי איהי שתקה אנן מי שתקינן. רשב"א. טו. פריך לבטל הגט. מוס' הלא"ש. טז. לא יחזיר כדי שלא יהא אפי'. מוס' הלא"ש. יז. דאי אילונית היא אין לה רפואה. מוס' הלא"ש. יח. דמוכחא מילתא. מוס' הלא"ש.

פסקי רי"ד (המשך)

כאילו בנה במה בשעת איסור הבמות שסבר לעשות מצוה ועושה עבירה כך זה סבור לעשות מצוה ועשה עבירה (הגה"ה. מפרש רבינו אליהו זצ"ל משום דאתיא בג"ש כתיב הכא כי תחדל לנדור וכתיב התם חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו וכו' כי במה נחשב הוא ודרשי' אל תקרי במה אלא במה וברישא מאי קונם אמר רב הונא ° באומר יאסרו כל פירות שבעולם עלי אם איני מגרשך: והתירו לו שיחזירנה: פשיטא מהו דתימא ליגזור משום דר' נתן [ו] דתניא ר' נתן אומר [א] הנודר כאילו בנה במה והמקיימו כאילו הקריב עליה קרבן קמ"ל: מפני תיקון העולם: מאי תיקון העולם איכא אמר רב ששת אריש רבינא אמר לעולם אסיפא והכי קתני אין בזו מפני תיקון העולם: **מתני'** [ב] המוציא את אשתו משום אילונית רבי יהודה אומר לא יחזיר וחכמים אומרים יחזיר [ג] נישאת לאחר והיו לה בנים הימנו והיא תובעת כתובתה אמר רבי יהודה אומר לה שתיקותיך יפה מדיבוריך: **גמ'** למימרא דרבי יהודה חייש לקלקולא ורבנן לא חיישי לקלקולא והא איפכא שמעינן להו דתנן [ג1] המוציא את אשתו משום שם רע לא יחזיר ומשום נדר לא יחזיר רבי יהודה אומר כל נדר שידעו בו רבים לא יחזיר ושלא ידעו בו רבים יחזיר אלמא [ד] [רבנן חיישי לקלקולא] ורבי יהודה לא חייש לקלקולא אמר שמואל איפוך והא מדקתני סיפא נישאת לאחר והיו לה בנים הימנו והיא תובעת כתובתה אמר ר' יהודה אומר לה שתיקותיך יפה מדיבוריך מכלל דרבי יהודה חייש לקלקולא הא נמי איפוך אביי אמר לעולם לא תיפוך ור' יהודה בההיא סבר לה כר' מאיר וסבר לה כרבי אלעזר בצריך סבר לה כרבי אלעזר בשאינו צריך סבר לה כר' מאיר אמר רבא דרבי יהודה אדרבי יהודה קשיא דרבנן אדרבנן לא קשיא אלא אמר רבא דר' יהודה אדר' יהודה לא קשיא כדשנינן דרבנן אדרבנן לא קשיא [ה] מאן חכמים ר' מאיר דאמר בעינן תנאי כפול והכא במאי עסקינן [ו] בדלא כפליה לתנאיה: **מתני'** [ז] המוכר את עצמו ואת בניו לעובדי כוכבים אין פודין אותו אבל פודין את הבנים לאחר מיתת אביהן: **גמ'** אמר רב אסי [ח] והוא שמכר ושנה ושילש הנהו בני בי מיכסי דיזפי זוזי מעובדי כוכבים ולא הוה להו למפרעינהו אתו וקא גרבי להו אתו לקמיה דרב הונא אמר להו מאי איעביד לכו דתנן המוכר את עצמו ואת בניו לעובדי כוכבים אין פודין אותו אמר ליה רבי אבא לימדתני רבינו והוא שמכר ושנה ושילש אמר ליה הני מרגל רגילי דעבדי הכי ההוא גברא דזבין נפשיה ללודאי אתא לקמיה דרבי אמי אמר ליה פירקן

אותם לעבדים: **ללודאי.** אומה שאוכלין בני אדם: פירקן

מסורת הש"ם

א) יבמות קט: נדרים כב. נט. ס: ע"ש, ב) [תוספתא פ"ג ע"ש], ג) [לעיל מה: הש"נ], ד) רש"ל, ה) [עיבוכין פג. וש"נ], ו) (דף כט: ד"ה אלא וע"ש כתוס' ד"ה כי), ז) [שבועות כט. לט:], ח) [ברכות יד.], ט) ל"ל ר"ע ור' אליעזר. רש"ש,

גליון הש"ם

גמ' באומר יאסרו כל פירות. עי' לעיל דף לה ע"א תוד"ה ונודלת:

מוסף רש"י

כאילו בנה במה. בשעת איסור הבמות, דמוטא הוא דכתיב (דברים כג) וכי תחדל לנדור וגו' הא לא תחדל יהיה כך חטא (יבמות קט:) אי: כאילו בנה במה לעבודת כוכבים (נדרים כב.). **כאילו הקריב עליה קרבן.** שעבר עליו שתי עבירות אלא יקר אצל חכם ויתירנו, כדי שלא יהא רגיל בכך (יבמות קט:). **המוציא את אשתו משום שם רע.** ראה לעיל מה ע"ב.

מוסף תוספות

א. אלא על דעת המקום ועל דעתי. מוס' הלא"ש. ב. שעושין על דעת המקום ועל דעת הקהל. מוס' הלא"ש. ג. גבי שבועת ב"ד. מוס' הלא"ש. ד. אלא נראה ודאי דפחות מג' לא מקרי רבים כי הכא. מוס' הלא"ש. ה. דחדלה חדלה. מוס' הלא"ש. ו. הכא כי תחדל לנדור, וכתיב. מוס' הלא"ש. ז. מדר"י דאמר לא יחזיר משום דאפשר ליה לקלקל לה ואם איתא דבלא גט קאמר ונצאת שאינה אילונית לאו איהו מקלקל לה. ריטב"א. ח. דאי בעיא היתה צרתה חולצת ולא מיתיבמת וכו'. מוס' יבמות דף ג: ד"ה אי ממגלו. ט. שלא היה להם כח לברר אם הם סימנין גמורים אם לאו. מוס' כתובות עב: ד"ה על מנת. [פי' אחר:] בשנולדו בה קצת סימני אילונית. רמב"ן. י. דלעולם לא יהיו לה בנים. מוס' כתובות עב: ד"ה על מנת. יא. ובדעתו אפי' יהיו בה מומין. מוס' יבמות ג: ד"ה ו. יב. דאם אינה אילונית שפיר מייבם. מוס' יבמות ג: ד"ה ו. יג. דלא היתה אשת אחיו. שם. יד. מהו דליתבעה לשלישי, אמרי' לה שתיקותיך יפה מדבורך, ואקשי' ואי איהי שתקה אנן מי שתקינן. רשב"א. טו. פריך לבטל הגט. מוס' הלא"ש. טז. לא יחזיר כדי שלא יהא אפי'. מוס' הלא"ש. יז. דאי אילונית היא אין לה רפואה. מוס' הלא"ש. יח. דמוכחא מילתא. מוס' הלא"ש.

פסקי רי"ד (המשך)

כאילו בנה במה בשעת איסור הבמות שסבר לעשות מצוה ועושה עבירה כך זה סבור לעשות מצוה ועשה עבירה (הגה"ה. מפרש רבינו אליהו זצ"ל משום דאתיא בג"ש כתיב הכא כי תחדל לנדור וכתיב התם חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו וכו' כי במה נחשב הוא ודרשי' אל תקרי במה אלא במה וברישא מאי קונם אמר רב הונא באומר יאסרו עלי כל פירות שבעולם כקונם אם איני מגרשך והתירו לו חכמים שיגרשנה (ס"א שיחזירנה): פשיטא. פי' פשיטא ודאי יכול להחזירה דמאי קלקול שייך למימר דבעי' למיסרה ואי קשה ואמאי פשיטא הכא דמותר להחזירה ואין בזה מפני תקון העולם והא כי היכי דבנדרת איהי מצי לקלקולה (הם) הכי נמי כי נדר איהו מצי לקלקולה ולמימר אילו הייתי יודע שיש פתח לנדרי אם היו נותנים לי ק' מנה לא הייתי מגרשך אין זה כלום דבודאי אם היה מודר ממנה הנאה מתחלה כגון שאמר הנאת תשמישך עלי כקונם ומחמת נדר זה היה מגרשה היה צ"ל לא יחזיר שמא יקלקלנה ויאמר אילו הייתי יודע שיש פתח לנדרי לא הייתי מגרשך דומיא דנדרה היא אבל זה שרצה לגרש את אשתו וקשר עצמו בנדר שלא יכול להתחרט הרי אנו רואים שבכל לב הוא מגרשה ואינו חפץ בה כלל שהרי נדר בכל כחו ע"י נדר שלא יתרצה עמה הלכך שום קלקול אינו יכול לעשות ומ"ה מתמה תלמודא פשיטא ודאי שיכול להחזירה. ומהדר מהו דתימא ליגזור משום דר' נתן דתניא ר' נתן אומר כל הנודר כאילו בנה במה והמקיימו כאילו הקריב עליו קרבן וגמר עונו לפי שהוא מרגיל עצמו בנדרים קמ"ל. פי' הנודר

ו) ע"כ שייך לע"ל. ז) עי' תוס' ד"ה הנודר.

פ"ג דנדרים יליף בהאי ג"ש דנק' רשע דכתיב שם רשעים חדלו רוגז) ה) כדתנן בנדרים (ט.) כנדרי כשרים לא אמר כלום שאין דרכם של כשרים לידור אלא להביא בנדבה ויש לו להשאל על נדרו ולא יקיימנו וזה שלא נשאל וקיים נדרו וגירש אימא ניגזור וניקנסיניה שלא יחזירנה קמ"ל דלא קנסי' לזה. ואתיא כמ"ד טעמא דמתני' משום קנסא ודוקא כשנדרה היא קנסוה שלא תהיה פרוצה בנדרים אבל כשנדר הוא אין לקונסו שהנדרים באשה הם פריצות ולא באיש: מפני תיקון העולם ומתמה מאי תיקון העולם איכא פי' דמשמע התירו לו שיחזירנה מפני תיקון העולם ומאי תיקון העולם יש בהחזרתה אמר רב ששת אריש פי' האי מפני תיקון העולם אריש קאי דקתני משום ש"ר לא יחזיר משום נדר לא יחזיר ומסיק הכא מ"ט לא יחזיר מפני תיקון העולם אי משום קלקולא אי משום קנסא רבינא אמר אסיפא וה"ק אין בזו מפני תיקון העולם פי' התירו לו

עין משפט נר מצוה

קמט א מיי' פי"ג מהל' נדרים הלכה כה סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סי' רג סעיף ג:

קנ ב ג מיי' פ"י מהל' גירושין הלכה יג סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' י סעיף ג:

קנא ד ה מיי' פ"ח מהל' ממנות עניים הלכה יג סמג עשין קסב טור ש"ע י"ד סי' רנב סעיף ו:

פסקי רי"ד

שאלה לחכם יכול הוא לקלקלה שאם יזקק לה חכם להתיר לה נדרה יאמר הוא אילו הייתי יודע שיזקק לה חכם אם היו נותנים לי אפי' ק' מנה לא הייתי מגרשך ונמצא גט בטל ובניה ממזרים ושאינו צריך חקירת חכם אלא הוא יכול להפר כגון שהיה מנדרי עינוי נפש לא הוצרכו חכמים לאסור עליו מלהחזירה לפי שאינו יכול לקלקלה ולומר אילו הייתי יודע וכו' שהרי הוא יכול להפר ולמה לא הפר אלא ודאי גמר בלבו לגרשה ר' אלעזר אומר לא אסרו זה אלא מפני זה. תניא ר' אלעזר אומר לא אסרו צריך אלא מפני שאינו צריך במאי קמיפלגי ר"מ סבר אדם רוצה שתתבזה אשתו בב"ד ור' אלעזר סבר אין אדם רוצה שתתבזה אשתו בב"ד. פי' ר' מאיר סבר בנדר שצריך חקירת חכם ואינו מנדרי עינוי נפש שיכול הבעל להפר איכא למיחש לקלקולא כדאמרן שיכול לומר אילו הייתי יודע שחכם יכול להתירה לא הייתי מגרש דניחא לי שתתבזה אשתי בב"ד ולהשאל על נדרה ואע"פ שמחזקת עצמה נדרנית בפניהם והוא זילותא לה. אבל אם אינו צריך חקירת חכם אינו יכול לקלקל ולומר אילו הייתי יודע שאני יכול להפר לא הייתי מגרשך ושדבר זה ידוע הוא לכל שהבעל מפר [נדרי] עינוי נפש של אשתו. ור' אלעזר סבר איפכא בנדר שצריך חקירת חכם אינו יכול לקלקל דאגן סהדי שאין אדם רוצה שתתבזה אשתו בב"ד אבל בנדר שאינו צריך חקירת חכם יכול לקלקל ולומר שאין כל אדם בקי שיכול להפר נדרי אשתו הלכך לא אסרו צריך אלא מפני שאינו צריך שעיקר הקלקול תלוי בו א"ר יוסי ב"ר יהודה מעשה בצידן וכו' מאן תנא דקתני מעשה. פי' דרך התנא כשאומר מעשה מביא ראיה לדבריו הראשונים וזה אינו כך דברישא מיירינן כשנדרה איהי ומעשה דסיפא מיירי כשנדר איהו חסורי מחסרא והכי קתני בד"א שנדרה היא אבל נדר הוא יחזיר וא"ר יוסי בר ר' יהודה מעשה נמי בצידן בא' שאמר לאשתו קונם אם איני מגרשך וגירשה והתירו לו חכמים שיחזירנה [ט] מאי קונם. פי' קונם הוא לשון כינוי לקרבן כדתנן בנדרים (י.) ומשמע שאסר עליו דבר כקרבן והכא דאמר קונם אם איני מגרשך מאי אסר עילויה אמר רב הונא באומר יאסרו עלי כל פירות שבעולם כקונם אם איני מגרשך והתירו לו חכמים שיגרשנה (ס"א שיחזירנה): פשיטא. פי' פשיטא ודאי יכול להחזירה דמאי קלקול שייך למימר דבעי' למיסרה ואי קשה ואמאי פשיטא הכא דמותר להחזירה ואין בזה